

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

ЗА ЄДИНУ ПОМІСНУ УКРАЇНСЬКУ
ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ

ЧАСОПИС ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ
ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ

№ 9 (238), вересень 2024 р.

ЗВЕРНЕННЯ ДУХОВЕНСТВА ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ ДО ВОЛИНСЬКИХ СВЯЩЕНОСЛУЖИТЕЛІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Дорогі браття у Христі! Шлях православного народу нашої країни до автокефального буття був складним і тривалим. Нині настав його завершальний етап. Тепер особливий етап і в державному бутті України, яка відстоює свою незалежність – бореться з російським агресором.

У зв'язку з прийняттям Верховною Радою України Закону «Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій» простягаємо вам руку любові та миру і звертаємося з проханням возз'єднатися в одну Церкву, якій даровано канонічну автокефалію Вселенським Патріархом.

Запевняємо, що в лоні нашої Церкви кожна парафія сама визначає, якою бого-

службовою мовою молитися, яким календарним стилем користуватися, а також яких місцевих традицій дотримуватися. За вами буде збережено парафії з храмами й іншими спорудами, сан і звання, церковні нагороди.

Щиро надіємося, браття, що невдовзі разом служитимем Богові й ближнім, об'єднані навколо однієї Чаші.

Спаси вас, Господи, спаси вас, Господи, спаси вас, Господи!

Звернення прийнято 26 серпня під час чергових зборів благочинних нашої єпархії в приміщенні Волинської православної богословської академії.

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

ТРОСТЯНЕЦЬ: ТОРЖЕСТВО ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ БОГОМАТЕРІ

У день особливого пошанування Тростянецького образу Пресвятої Богородиці «Одигітрія» митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив свято в цьому селі Ківерецького деканату (Луцький р-н).

11 серпня владика освятив новий престіл та відправив Божественну Літургію у храмі Святої Трійці. З високопреосвященним молитву, зокрема, творили: ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк, настоятель парафії протоієрей Сергій Ледвок, інше духовенство, а також намісниця Покровського жіночого

монастиря, який засновано поруч, ігуменія Галина (Стець).

Церковними відзнаками, архієрейськими благословенними грамотами нагороджено доброчинців і активних вірян. Зокрема, орден Архістратиґа Михаїла II ступеня вручено Сергієві Мосійчуку.

Тростянецька ікона Богоматері з Дитятком – одна з десяти найдавніших чудотворних в Україні, датована початком XV століття і написана невідомим майстром. День її особливого шанування – неділя перед Успінням Богородиці.

На Волині вона опинилася у 1648 році, на той час було їй близько 200 літ. Літопис образу не зберігся, відомі лише декілька фактів. Наприклад, самооновлення ікони у 1889-му та оновлення її риз на початку 2000-х.

Отець Сергій згадує чимало випадків дивовижних зцілень від онкозахворювань та інших недуг. Молитва перед образом також допомогла бездітним парам дочекатися дітей. Сьогодні багато матерів, жінок, доньок приходять до Тростянецької ікони, благаючи Христа й Діву Марію вберегти хлопців, які перебувають на війні, від поранень та смерті.

Меценати будівництва Свято-Троїцького храму – знаменита князівська родина Гулевичів. І «Богородицю Одигітрію» (Дороговказницю), найбільш імовірно, теж подарували ці фундатори.

Церква має ще одну цікаву архітектурну особливість: замість традиційних відкритих хорів над бабинцем облаштовано ізольоване квадратне приміщення, перекрите хрещатим склепінням. Дістатися до нього можна лише крізь вузький хід. Це місце називають «Божою гіркою», воно являє собою капличку, у якій знаходиться святиня – унікальна чудотворна тростянецька ікона Божої Матері.

Оксана КАРНКОВСЬКА

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштово відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у каталозі обласної періодики – 91241.

Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ЛЮДИНА, ЩО ВМІЄ СЛУХАТИ

Хто має вуха слухати, нехай слухає!
Мф. 13:9

Щедрий вересень приносить літературному редакторові, письменникові, журналісту Вікторові Гребенюку 65-річний ювілей.

Уміти слухати – неабияке мистецтво, талант для кожного з нас, це підтверджується не тільки наявністю здорового фізичного слуху. Коли йдеться про нашого ювіляра, то в читачів може скластися враження про вправного і серйозного композитора, що на тонких звуках природи будуватиме мистецькі шедеври.

Отже, передусім Віктор є уважним і щирим слухачем нашого суспільства. Перед ним є потреба вилити душу, поділитися переживаннями-міркуваннями, знайти в його погляді не тільки підтримку, а й пораду. Він слухає, переймається і... використовує фантазії на теми ваших зізнань у власних творах. Читаш – і все таке близьке, таке зрозуміле і важливе, зачіпає найпотаємніші струни серця. Віктор Іванович пише філософсько мудрі твори, пише на історичну тематику, пише драматургію, пише віршовані речі – популяризує християнські цінності. Доскіпливий до свого письма, вимогливий, скрупульозний, як, зрештою, до всіх текстів, які редагує із позиції своєї посади.

А працює він літературним редактором інформаційно-видавничого центру Волинської єпархії ПЦУ, журналу «Педагогічний пошук». Та пише й сам; він член Спілки християнських письменників України.

Народився Віктор Іванович у робітничій сім'ї в Луцьку. 1985 року закінчив Український поліграфічний інститут ім. І. Федорова у Львові (редактор наукової, технічної та інформаційної літератури), 1998-го – Волинську семінарію УПЦ КП в Луцьку, залишившись мирянином. Працював на різних посадах у видавничій справі та релігійній журналістиці. Був редактором першої на Волині в наш час духовної газети «Жива вода» (1990–1991 рр.). На початку 90-х став кореспондентом міжконфесійного Агентства Релігійної Інформації (АРИ) по Волинській області. У 1996 році редагував газету «Єдина Церква» – тогочасний орган Волинського духовного управління Київського Патріархату. А у «Волинських єпархіяльних відомостях» були на початках номери, написані трохи не повністю Гребенюком. Крім того, дописував до низки християнських видань, був лектором біблійних курсів для дорослих, вів уроки духовності для школярів, коментував святкові богослужіння у прямому ефірі.

Перша його збірка новел «Хрещате» побачила світ у 2001 році. Вона змушувала задуматися над смислом життя і зробити вагомий висновок зі своїх вчинків.

Ця перша ластівка з'явилась на масштабному тлі роботи над епічною містерією «Діяння небожителів», над нею автор працював... 19 років. Книгу задумано як на-

ціональний віршований епос, оскільки великих завершених творів такого жанру в українській літературі досі не існувало. Епопея задумувалась на релігійній основі, це спонукало його здобути освіту у Волинській духовній семінарії, аби зі знанням справи довершити грандіозне полотно. Вдумливі читачі та літературні експерти належно оцінили його: третє місце на конкурсі «Європейська християнська книга — 2011», Міжнародна премія ім. Пантелеймона Куліша (2015). Два розділи перекладено на іноземні мови й випущено окремими виданнями:

«Акафіст Пресвятій Богородиці, у чудотворній Холмській іконі прославленій» – на англійську, трагедію «Сто тисяч» – на грузинську.

Згодом видано «Акафіст Пресвятій Богородиці перед її образом Нерушима Стіна». Брат Віктор – перший вітчизняний письменник, який творить у цьому жанрі відповідно до візантійських взірців: почасті ритмізованою прозою, почасті римованою поезією (досі на Русі-Україні численні акафісти компонувались і перекладались лише прозою чи верлібром). Почин, попри опір консерваторів, підхопили інші автори. Такі акафісти припали до душі вірянам. Твір служать, публікують у молитовних виданнях.

2012 року з'явилась друком книга «Тетрамерон» із сорока новел релігійного звучання. Їх інсценізують, школярі вивчають у курсі «Література рідного краю». Автор відкриває нам очі на дива і бажає бути почутим серцем кожного. До речі, вибрані новели В. Гребенюка перекладено російською та есперанто.

Віктор Іванович пропонував професійним театральним колективам для постановки свої п'єси й лібрето, проте їм усе бракувало духу замахнутися на ці твори. Але за постановки брались аматорські театри, добре знані «Гармидер» (Луцьк) та «Десятий ряд, десяте місце» (Ковель) і мали неабиякий успіх у глядачів. Зачекалися на знімальні майданчики й гостроактуальні сценарії короткометражних кінофільмів «Ефект Вертера» та «Крижем».

У 2014 році вже під автотимом Віктор Гребенюк (раніше автор підписував твори як Брат Віктор) вийшла поема «Європа. Луцьк. 1429-й» – перший літературно-художній твір про з'їзд монархів Європи в XV ст. (містить розповідь про хід цього конгресу і пророцтво про майбутнє України).

Наш уважно слухаючий автор не забуває про тих людей, які бажають, а можливо, тільки й можуть слухати. 2018 року збірку «"Ефект Вертера" та інші новели» підготовлено на луцькій студії «Крок назустріч» як звукову книгу. Збірку новел «Тетрамерон» записано на єпархіяльній радіостудії «Благо». Словом автора у звуках доходить до свідомості слухачів з не меншим успіхом. Є вони в інтернеті і як електронні книжки, почасти і як відео.

У 2022 році вийшов друком «Златоплуг» – героїчний епос України-Русі, вивершений Віктором Гребенюком на київському циклі білин. Знов-таки, є й електронна, і звукова версія книги.

У 2023 році В. Гребенюк опублікував «Боянову пісню» – поему про благовірного князя Ярослава Мудрого, а також повість «Мир на війні». Цим творам ще належить здобути оцінку читачів та спеціалістів.

Віктор Гребенюк народився у 1959 році, так записано в його документах. Та інколи складається враження, що ця неординарна людина випереджає свій час і є багатом не зовсім зрозумілою. «Діяння небожителів» яскравий тому приклад. Суспільство має дорости до таких серйозних творів як цей унікальний епос.

В активі В. Гребенюка – довгий ряд перемог на літературних конкурсах: обласних, всеукраїнських, міжнародних. Але про інші перемоги мріє автор. Він стукає у двері потенційних читачів, слухачів, глядачів, аби вони дослухались і до його слів. Бо ж «не запалюють світильник, щоб поставити його під посудину, але на свічник, – і світить всім у домі. Так нехай сяє світло ваше перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного» (Мф. 5:15–16).

Віталій КЛИМЧУК

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

ЯКІ ТАЄМНИЦІ ЗБЕРІГАЄ МУЗЕЙ ІСТОРІЇ ЛУЦЬКИХ БРАТЧИКІВ

З 27 вересня 2011 року в Луцьку діє музей історії Луцького Хрестовоздвиженського братства. Ми пішли на екскурсію і розповідаємо, чим музей цікавий.

Це єдиний в Україні музей, присвячений братській організації – національно-релігійному громадському об'єднанню. Такі товариства діяли у багатьох містах у XVI–XVIII ст. на базі традиційних церковних спілок при парафіяльних храмах. До їхнього складу входили міщани, шляхта і духовенство. Розташований на вул. Йова Кондзелевича, 5.

Саме приміщення, де облаштували музей, – будівля монастиря, – і є однією з двох збережених споруд цілого комплексу, який належав Луцькому Хрестовоздвиженському братству. На цегляних стінах досі залишились чорні сліди пожеж, адже Луцьк не один раз горів.

Експонатів тих часів залишилось небагато: елементи побуту (свічки, посуд), речі, які використовувались для богослужіння (чаші-потири, великі свічі), декор. Утім, людям, які цікавляться історією свого міста, буде на що подивитися. Особливо, якщо вони орієнтуються в історичному контексті.

В одному з приміщень стоїть макет-реконструкція території комплексу, який належав братству. Там наочно показано, що свого часу, крім великого храму та монастиря, тут розташовувалися будівлі шпиталю, школи, де вчилися діти багатих і бідних мешканців міста, друкарня. Також була резиденція ченців, солодовня, винниця, пекарня, стайня, возівня, сад.

Будували все це коштом меценатів. Найбільшу пожертву – понад 70 тис. злотих, зробив грек Олександр дон Музеллі – доктор медицини, який клопотав за розширення шпиталю, що діяв при братстві. Були й інші фундатори, зокрема Галшка Гулевичівна.

Майно, яке належало братству, можна побачити на мапі-реконструкції. Тут же наочно показано, як протікала нині зникла річка Глушець, де був

Сапалаївський ставок на річці Яровиця (його нині немає, а водойма називається Сапалаївкою), де була гребля Любарта, міські брами тощо.

У залах музею також розташовані картини луцького художника Олександра Дишка, присвячені історії Луцького братства. Серед них – портрети фундаторів, сюжет зі стратою Данила Братковського.

Ще одна зала присвячена виставці «Замок, місто, передмістя: просторовий образ Луцька», де експонуються плани і карти-схеми міста XIX–XX ст. із фондів Волинського краєзнавчого музею. Тут же є й авторська карта-реконструкція середньовічних передмість, монастирів, церков, історичних урочищ, на якій можна побачити села, які поглинув Луцьк.

З усіх будівель братства повністю вцілів лише монастир. А ось Хрестовоздвиженська церква, яка нині діє в Луцьку, – це лише вівтарна частина колишнього храму. У часи свого розквіту він був 25 м завдовжки й понад 10 м завширшки.

За радянських часів у церкві діяв планетарій, а під нею – некрополь, де ховали братчиків та фундаторів

братства. Свого часу він був повністю закинутий будівельним сміттям.

У 2000-х роках частину некрополя розчистили, де відшукали останки похованих тут людей. До решти приміщення доступу зараз немає, а через високі ґрунтові води провадити розкопки тут буде складно. Десь там лежать останки фундаторів братства – Галшки Гулевичівни, Олександра дон Музеллі, єпископа Афанасія (князя Пузини), князя Федора Четвертинського, Данила Братковського та інших.

Настоятель Хрестовоздвиженського храму отець Василь Клочак пригадує, як перебирали все сміття, вибране з кімнати, щоб відсіяти людські кістки від будівельних відходів. Тут же, серед непотребу, знайшли хрест, який потім помістили на купол.

Юлія МАЛЄЄВА (misto.media)
Світлина Тараса ЛУЧКА

ШКЛИНЬ: ПРЕСТОЛЬНЕ СВЯТО З АРХІЄРЕЄМ

24 липня, в день благовірних князів страсотерпців Бориса та Гліба, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Божественну Літургію у храмі цього села Горохівського деканату (Луцький р-н) з нагоди празника.

Разом із високопреосвященним молилися: декан Сенкевичівського округу протоієрей Богдан Яким, настоятель парафії протоієрей Михайло Стрільчук, інше духовенство.

Учасники свята вшанували мироточиві ікони. Нагадаємо, відколи розпочалася повномасштабна агресія московитів, а в храмі взяли посилено молитися за Україну, сталося диво – замироточили п'ять ікон і хрест! Спочатку запашний струмочок тік від образу Зіслання Святого Духа. Надалі дивовижне явище поширилося на ікони «Тайна вечеря», Почаївської Божої Матері, а також старе хресне знамення. До церкви, довідавшись про диво, потягнулися прочани. Цей знак Божий не припиняється, як і паломництва сюди.

Отець Михайло розповідав, що за ці роки деякі образи призупиняли мироточити, але щоб усі одночасно – ні. Ікона Зіслання і «Тайна вечеря» менше, а от Почаївська та хрест дуже щедро виточують миро – так сильно, що лише за одну Службу можна зібрати 200 грамів. Його в незначній кількості зливають у маленькі капсули з оливковою олією, керуючись принципом, що навіть крапля освячує ціле море. Помітили, що святині мироточать сильніше саме тоді, коли лунає молитва за українських воїнів.

З нагоди храмового свята керуючий епархією виголосив вітальне слово. Архієрейськими благословенними грамотами нагороджено доброчинців і активних парафіян.

Храм на честь Бориса і Гліба, одних із перших давньоруських святих, зведено у Шклині десять років тому. Раніше тут стояла церква, яку споруджено у 1864 році (теж

Борисо-Глібська, але престольний празник у селі – на Покрову, бо, ймовірно, ще давніший храм був Покровським). «За советів» святиню переробили на музей атеїзму. 2012-го вона зазнала перебудови. Коли врешті храм було повернуто православним, будівля виявилася непридатною через ветхість. А в 2019-му ця парафія вийшла з московського патріархату, влившись у лоно Православної Церкви України.

АРХІПАСТИР НА УРОЧИСТОСТІ В ЛЮБЕШОВІ

Митрополит Михаїл очолив святкові богослужіння у храмі Вознесення Господнього цього селища Камінь-Каширського району.

1 серпня, у свято Винесення чесних древ хреста Господнього, за Божественною Літургією з нагоди 20-ліття освячення цього Божого дому разом із високопреосвященним служили любешівський декан і настоятель парафії протоієрей Юрій Устимчук, маневецький декан протоієрей Андрій Закидальський, інше духовенство.

Після хресної ходи владика освятив знамена, встановлені біля каплички, що на подвір'ї храму, – Державний Прапор і Волинської епархії, а також Стелу героїв у центрі селища.

Архієрейськими благословенними грамотами нагороджено доброчинців і активних мирян.

Церква Вознесення Господнього досить нова. У 2001 році відбулось освячення наріжного каменя, який звершив тодішній митрополит Луцький і Волинський Яків (Панчук). У 2004-му керуючий епархією тоді ще єпископ Михаїл (Зінкевич) освятив храм.

РАДОМИШЛЬ: АРХІЄРЕЙ ОЧОЛИВ ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл 15 серпня відвідав парафію Успіння Пресвятої Богородиці в цьому селі Луцького районного деканату.

За Божественною Літургією у престольне свято разом із високопреосвященним служили: декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель парафії протоієрей Юрій Глова, інше духовенство благочиння.

У проповіді владика зазначив, що ми сьогодні вшановуємо Діву Марію, Яка чесніша від херувимів і незрівнянно славніша від серафимів і Яка народила нам Спасителя. У молитві звертаємося словами: «Пресвятая Богородице, спаси нас!» Про те, що Цариця Небесна перебуває серед нас, свідчить чимало ікон: «Волинська», «Почаївська», «Холмська»... У багатьох населених пунктах відчувається її присутність. Божа Матір особливо любить Волинський край. Наприклад, у Почаєві є її стопа. Адже це не просто слід, а «відбиток стопи, який означає, що Вона тут, серед нас молить Христа Бога за спасіння наших душ. І чесним Своїм омофором покриває Волинь від ворога і супротивника, бо ми спокійно тут працюємо і живемо», – каже архіпастир.

Митрополічими благословенними грамотами нагороджено доброчинців і активних парафіян.

На завершення торжества владика відправив чин закладення капсули у фундамент будівництва водосвятної каплиці.

Перша згадка про село Радомишль (давня назва Радомисл) – 1545 рік. У 1773-му було побудовано дерев'яну Успенську церкву, яка згоріла. У 1827-му в селі збудували новий дерев'яний храм, який 1830-го освятив єпископ Амвросій. Під час Другої світової війни його було зруйновано. У 1991 році споруджено й освячено мурований Божий дім. У лютому 2019 року громада, полишивши московський патріархат, возз'єдналася з Православною Церквою України.

Оксана КАРНКОВСЬКА

ВОЗЗ'ЄДНАЛИСЯ З ПЦУ

Релігійні громади Всіх святих села Іванчиці, Покрови Пресвятої Богородиці села Тростянка, Воздвиження хреста Господнього с. Буків Луцького району провели збори, на яких вирішили вийти з юрисдикції московського патріархату, долучившись до Православної Церкви України.

Після волевиявлення вірних настоятель цих храмів протоієрей Степан Іваничко підтримав їх, а отже залишається очолювати ці парафії згідно з благословінням митрополита Луцького і Волинського Михаїла.

Таким чином, із часу отримання ПЦУ Томосу до нашої епархії перейшло з МП вже 132 парафії та 19 священників.

ГОНЧАРСТВО, МАЛЮВАННЯ, МЕДИЦИНА ТА МОЛИТВА: ПЕРША ЗМІНА ТАБОРУ «ОСТРІВ»

Християнсько-патріотичний табір «Острів», що в с. Веснянка Підгаєцької громади, вкотре об'єднав юних волинян для цікавого та корисного дозвілля.

Табір заснував у 2020 році декан Свято-Успенського округу Луцького районного деканату протоієрей Андрій Мовчанюк. Нині зміна тривала 29 липня – 3 серпня, душпастир проживав разом із дітьми та організував цікаву, насичену програму.

«Кожен ранок і вечір – спільна молитва, до обіду – різнопланові заняття, ліплення глечиків, свічників, малювання, патріотичний аквагрим. Після обіду – ми зі священниками нашого деканату почергово проводили лекції на різні духовні та сучасні теми, які цікавили дітей. Навчали та практикували отримані знання з

тактичної медицини, засвоювали правила поведінки під час повітряної тривоги тощо. Спільно з військовослужбовцями, зокрема, був наш воїн Віктор Дудко», – розповів о. Андрій.

Благочинний зауважив, що багато дітей в «Острові» уже не вперше, завжди чекають нової зміни та із задоволенням долучаються.

«Це вже наша така таборова родина. Загалом усі охочі діти Підгаєцької громади могли долучитися до таборування за заявою від батьків», – зазначив протоієрей.

Під час таборування всі тридцять дітей приступили до Сповіді та Причастя, отримали позитивні емоції, нові знання та друзів.

Наталія КАЛАШНИКОВА

ГРОМАДА РОМАНІВСЬКОЇ ЦЕРКВИ ОРГАНІЗУВАЛА ДИТЯЧИЙ ТАБІР

Організував його 2–8 серпня Луцький районний деканат на базі оздоровчого комплексу «Чайка» (с. Хрінники).

За словами протоієрея Романа Нестера, відповідального за таборування, навчання і дозвілля молоді південного округу благочиння, відпочинок дітей віком 7–16 років протягом тижня влаштували, переважно, для дітей військових. Оздоровилося 30 дітей.

На таборян чекали: нові знайомства, смачна їжа, комфортні умови проживання, розваги, пізнавальні лекції з гостями. Цікавою була зустріч з військовим капеланом протоієреєм Олександром Добровольським, який розповів про навички тактичної медицини. Працівники Державної служби з надзвичайних си-

туацій навчали, як поводитися на воді. Вчителі Боратинської ОТГ організували туристичні змагання і вчили плавання на байдарках. А гончар Віктор Дудко навчав мистецтва виготовлення глиняних виробів.

Та, як годиться для православного табору, основним було духовне виховання. Ранок, споживання їжі розпочинали зі спільної молитви. Важливим було постійне спілкування зі священнослужителями. У передостанній день відпочинку діти приступили до Сповіді й Причастя, які провів декан протоієрей Володимир Присяжнюк.

Тетяна ХОМИЧ

ЗАВЕРШИЛАСЯ ДРУГА ЗМІНА ПРАВОСЛАВНОГО ТАБОРУ «ДІТИ ВОЛИНИ»

У селі Романів Луцького районного деканату парафія Благочинних князів стратотерпців Бориса і Гліба влаштували таборування для тридцяти юних християн.

Насичену програму розваг і духовних бесід розпланували на чотири дні 12–15 серпня.

Перший день табору, розповідає один із його організаторів, настоятель храму священник Денис Ключковський, був ознайомчим. Провели екскурсію в

місцевій церкві. «Хлопчики заходили у вівтар, розпалювали кадило. Усі разом дзвонили у дзвони, молилися за Україну та за наших воїнів», – ділиться душпастир. Для військових діти виготовили та передали сувеніри.

Наступний день вирішено було зробити оздоровчим. На території храму юні віряни займалися футболом, бадмінтоном, баскетболом. А ще протягом усього таборування було багато духовних роз-

мов. «Ми вчимо дітей не просто азів Православ'я, а об'єднуємо людей у духовну родину. Нині це дуже важливо. Попри війну, в дітей має бути часливе дитинство», – розповідає о. Денис. За словами священника, за ці дні всі здружилися, біля вогнища гуртом співали українських пісень.

Упродовж таборування діти побували і в Луцьку. Відвідали зоопарк, Волинську православну богословську академію, а ще для учасників табору

митрополит Луцький та Волинський Михайл провів екскурсію територією собору Святої Трійці.

За словами священника Дениса Ключковського, дітям усе дуже сподобалося. Дехто з них навіть плакав, коли довелося прощатися. В останній день табору всі його учасники долучилися до таїнств Сповіді та Причастя, отримали благословення перед початком навчання.

РАДИМО ПРИДБАТИ

ВИДАЛИ НОТНИЙ ЗБІРНИК ЛІТУРГІЙНИХ ПІСНЕСПІВІВ

У Свято-Миколаївському чоловічому монастирі, що в с. Жидичин Ківерецького деканату, випущено «Боже-ственну Літургію для двоголосого хору».

Призначено видання для церковних хорів різного рівня. Усі твори якнайпростіші у вивченні та милозвучні у виконанні.

Редактор, упорядник, аранжувальник – протоієрей Олександр Тарасенко, знаний в Україні та за її межами диригент, хормейстер Національного академічного театру опери і балету України ім. Т. Шевченка,

головний диригент хору студентів Національної музичної академії України ім. П. Чайковського, регент Митрополичого хору Спасо-Преображенського собору Києва.

Придбати збірник можна за телефоном 067 104-22-88.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку.

**СЛОВО ПРАВОСЛАВНОЇ
ЦЕРКВИ УКРАЇНИ
– НА ВОЛИНІ**

ЧИТАЙТЕ
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 10.00 – 19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

ДИВІТЬСЯ
Передача «Духовна абетка»: середа – 20.00. «12 канал»

СЛУХАЙТЕ
Передача «Благо»: неділя – 6.30; FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ
Сайт pravoslavnavolyni.org.ua – історія, устрій епархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, газета, книги, аудіо, передруки.

**ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ**

Ідентифікатор Медіа R30-02196. Рішення Нацради № 1754 від 11.12.2023 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської епархії
Православної Церкви України (Волинська духовна консисторія)
Віддруковано у ФОП Борсук Л. П., м. Луцьк, пр. Волі, 27. Тел. (0332) 71-03-01, ел. пошта: poligrafip_lutsk@ukr.net
Зам. № 2523 Наклад 900 пр. Передплатний індекс: 91241.

РЕДАКЦІЯ

Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Арсен ГРЕБЕНЮК (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. volynkonsistoria@ukr.net
Час роботи: понеділок-п'ятниця (крім святкових днів), 10:00-16:00, обідня перерва – 13:00-14:00

КЕРУЮЧИЙ ЕПАРХІЄЮ
Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел. (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ
Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Вице-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР
Тел. (0332) 72-21-82 Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність епархії)
infosluzhba@ukr.net Сайт – pravoslavnavolyni.org.ua info@pravoslavnavolyni.org.ua
Пресслужба (співпраця зі ЗМІ) – прессекретар протоієрей Віталій СОБКО.
pres-sluzhba@ukr.net

Газета «Волинські епархіальні відомості». hazeta.vyev@gmail.com
Телестудія «Собор» – головний редактор дякон Сергій ПАНАЦУК
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО. blago@ukr.net

Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97 kljuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ

ПЕНІТЕНЦІАРНА СЛУЖБА
Голова – протоієрей Андрій МОВЧАНЮК. Тел. (050) 661-12-46, garasd100@gmail.com

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79

ВІДДІЛ У СПРАВАХ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ
Голова – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК. Тел. (095) 538-05-87

УПОВНОВАЖЕНИЙ ЕПАРХІЇ У СПРАВАХ СІМ'Ї
протоієрей Василь КЛОЧАК. Тел. (066) 571-75-27

ВІДДІЛ З ПИТАНЬ ЗДОРОВ'Я ТА ПАСТИРСЬКОЇ ОПІКИ МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ
Голова – протоієрей Назар БАБІЙ. Тел. (066) 215-84-27

ВІДДІЛ ЕКОЛОГІЇ ТА ЗАХИСТУ ДОВКІЛЛЯ
Голова – ігумен Никодим (СМІЛИЙ). Тел. (068) 698-64-10

9 788177 232901